

## La jubilació a debat

**Manuel de Guzmán**

Aquest article va estar enviat a "La Vanguardia" i no s'ha publicat.

**D**avant dels congressos i assemblees nacionals i internacionals que es venen celebrant, de manera especial l'Assemblea Mundial sobre l'Envel·liment, a Madrid, del 8 al 12 d'Abril i el IV Congrés Nacional de la Gent Gran de Catalunya, a Barcelona, els dies 23 i 24 de maig, s'haurà de reconèixer que el tema de la gent gran i la seva jubilació és d'interès periodístic, com a mínim per la seva actualitat.

Perquè existeix una desinformació dels jubilats en general sobre els seus problemes, formes de vida i activitats, i en particular sobre el canvi de l'enfocament europeu de la jubilació que realment no té explicació, en tractar-se de notícies que afecten 8 milions de ciutadans de l'Estat espanyol, i concretament un milió a Catalunya.

Respecte al problema de la gent gran en els últims 20 anys: si en un principi es va poder considerar com a pura retòrica, en els anys finals del segle anterior van ser clares recomanacions als estats membres per l'ONU.

En canvi, entre els milions de ciutadans referits, amb prou feines van transcendir ni el Pla General d'Acció sobre la Gent Gran de les Nacions Unides de 1983, ni la Primera Assemblea Mundial sobre l'Envel·liment a Viena el 1989, i encara menys la

reunió a Barcelona de les quatre regions "Motors d'Europa" Baden-Wurttemberg, Catalunya, Llombaria i Rhone-Alps ni la seva declaració, "Envel·lir a Europa" com a preparació de l'any europeu de la gent gran el 1993.

Més incomprendible ha estat que amb prou feines transcendís el Pacte de Toledo el 1995 –alt exemple de lleialtat, honestat i col·laboració entre els nostres parlamentaris– i així fins al 1999, un altre any dedicat per l'ONU a la gent gran, de més alts vols però sense cap re-

**La notícia més significativa és la del canvi del llenguatge usat pels organismes internacionals...**

solució. Tot això suposa un canvi radical, tant en la consideració oficial de la vellesa amb els avenços de la gerontologia, com en el plantejament de la jubilació.

No obstant això, la realitat social de futur immediat que suposa aquest canvi, mai no es va veure reflectida en els mitjans de comunicació, malgrat que tal realitat es posa de manifest en recomanacions tan clares com les del Pacte de Toledo, amb la

"Prolongació voluntària de l'edat de jubilació" o respecte al límit màxim de prestació en recomanar que "A partir de 1996 les prestacions guardin una major proporcionalitat amb l'esforç de cotització realitzat i s'evitin situacions de falta d'equitat en el reconeixement d'aquestes". I sobre tals recomanacions acaba el Pacte dient que "Cal considerar d'obligat compliment pel govern del futur sigui quin sigui el partit polític que es trobi al capdavant".

Les recomanacions de l'ONU per l'any 1999 comencen amb aquestes rotundes afirmacions:

"El concepte de persona gran, com a lligada exclusivament a l'assistencialisme, ja s'ha superat, i s'aposta decidivament per polítiques actives que destaquin el paper coordinador d'orientació i suport a la gent gran a la família.

Les aportacions de la gent gran s'han de valorar com d'utilitat social i han d'influir a la presa de decisions.

L'envelliment demogràfic afecta el volum de la població treballadora i el nivell de dependències entre joves i vells. En conseqüència, el treball, la seguretat social, l'educació social i l'atenció sanitària, haurien d'adaptar-se a les noves estructures".

Per acabar, a l'annex del document sobre acords del III Congrés Nacional de la Gent Gran, en el punt 13, "Jubilació Activa" figura: "nou sistema de